

บันทึก

เรื่อง การตีความมาตรา ๑๐ และมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติการขนส่ง พ.ศ. ๒๕๔๗

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีมีหนังสือด่วนมาก ที่ สร.๐๒๐๓/๑๐๑๙ ลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๑๘ ถึงเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาขอให้พิจารณาให้ความเห็นตามความประสงค์ของกระทรวงคมนาคมว่า

(๑) การประกอบการขนส่งด้วยรถยนต์บริการธุรกิจและรถยนต์บริการทัศนาจรตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๕๓๓ จะถือว่าเป็นการประกอบการขนส่งสาธารณะซึ่งจะต้องขอรับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติการขนส่ง พ.ศ. ๒๕๔๗ หรือไม่

(๒) ในกรณีที่ผู้ประกอบการขนส่งไม่ใช่เครื่องอุปกรณ์การขนส่งที่ได้รับอนุญาตซึ่งตามมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติการขนส่ง พ.ศ. ๒๕๔๗ จะต้องแจ้งต่อนายทะเบียนนั้นจะต้องเป็นกรณีที่ผู้ประกอบการขนส่งไม่ใช่เครื่องอุปกรณ์การขนส่งดังกล่าวเป็นการเด็ดขาดอีกต่อไป เช่นโอนเครื่องอุปกรณ์การขนส่งนั้นให้บุคคลอื่นหรือเครื่องอุปกรณ์การขนส่งนั้นเสื่อมสภาพไม่อาจใช้การต่อไปได้อีก หรือเพียงแต่ผู้ประกอบการขนส่งไม่ใช่เครื่องอุปกรณ์การขนส่งนั้นเป็นการชั่วคราว เช่น อยู่ในระหว่างการซ่อมบำรุงเป็นครั้งคราว

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๒) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวแล้ว สำหรับปัญหาข้อที่หนึ่งนั้นเห็นว่า พระราชบัญญัติรถยนต์ พุทธศักราช ๒๕๓๓ เป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับการควบคุมการจดทะเบียนและการเสียภาษีรถยนต์ โดยที่ไป ส่วนพระราชบัญญัติการขนส่ง พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็นกฎหมายที่ควบคุมจัดระเบียบการขนส่งซึ่งเป็นบทกฎหมายเฉพาะในเรื่องของการประกอบการขนส่ง ดังนั้น รถยนต์บริการธุรกิจหรือรถยนต์บริการทัศนาจรซึ่งจดทะเบียนและเสียภาษีตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์แล้ว ถ้ามีลักษณะต้องตามพระราชกฤษฎีกาให้ใช้พระราชบัญญัติการขนส่ง พ.ศ. ๒๕๔๗ ในส่วนที่เกี่ยวกับการขนส่งสาธารณะในท้องที่บางจังหวัดและกำหนดเครื่องอุปกรณ์การขนส่ง พ.ศ. ๒๕๐๔ เมื่อนำมาประกอบการขนส่งสาธารณะจะต้องขอรับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๐^๑ แห่งพระราชบัญญัติการ

^๑ มาตรา ๑๐ ห้ามมิให้บุคคลใดประกอบการขนส่งเพื่อสินจ้างหรือเพื่อกิจการค้าของตนเองด้วยเครื่องอุปกรณ์การขนส่ง ดังต่อไปนี้

- (๑) รถยนต์รวมตลอดถึงรถพ่วง
- (๒) ล้อเลื่อน
- (๓) ยานพาหนะที่เดินบนราง
- (๔) เรือกล
- (๕) เรือที่มีใช้เรือกล
- (๖) เครื่องทุ่นแรง

ขนส่ง พ.ศ. ๒๕๕๗

สำหรับปัญหาข้อที่สองนั้นเห็นว่า มาตรา ๓๓^๒ ซึ่งกำหนดให้ผู้ประกอบการขนส่งต้องแจ้งต่อนายทะเบียนในเมื่อไม่ใช้เครื่องอุปกรณ์การขนส่งประกอบการขนส่งต่อไปนั้น กฎหมายใช้คำว่า “ไม่ได้ประกอบการขนส่งที่ได้รับใบอนุญาตสืบต่อไป” ฉะนั้น ย่อมต้องหมายความว่าผู้ประกอบการขนส่งที่ได้รับอนุญาตไว้แล้วไม่ใช้เครื่องอุปกรณ์การขนส่งนั้นในการประกอบการขนส่งอีกต่อไปในลักษณะเป็นการถาวร หากกฎหมายประสงค์ให้หมายความแต่เพียงเป็นการงดใช้เพียงชั่วคราวแล้วก็คงจะได้บัญญัติให้เห็นชัดเจนเป็นอย่างอื่น

(ลงชื่อ) ส. โหตระกิตย์

(นายสมภพ โหตระกิตย์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มีนาคม ๒๕๑๘

ตามประเภท ลักษณะ ชนิด และขนาดที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน การขนส่งด้วยเครื่องอุปกรณ์การขนส่งที่มีกำหนดในพระราชกฤษฎีกาไม่อยู่ในบังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้

^๒ มาตรา ๓๓ ถ้าเครื่องอุปกรณ์การขนส่งที่ได้รับอนุญาตไว้แล้วนั้นไม่ได้ประกอบการขนส่งตามที่ได้รับใบอนุญาตสืบต่อไป ให้ผู้ประกอบการขนส่งนั้นแจ้งต่อนายทะเบียนทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ไม่ได้ใช้ประกอบการขนส่ง